

kiwi

Beseda s M. Karasovou

Branný den

Střípky vzpomínek

1918 - 2018

Slovo šéfa

Mgr. et Bc. Daniel Kaiser

Moji všichni prarodiče se narodili ve státě zvaném Rakousko-Uhersko. Vždy jsem si jako dítě říkal, jak je to zvláštní, že se narodili v minulém (dnes mohou říkat v předminulém) století. Zažili příchod 20. století, prožívali politickou krizi a uvědomování si národní hrdosti všech národů, žijícím v tehdejších státním útvaru. Prarodiče moc nefandili osamostatňování a drželi spíš palce snahám o modernizaci a federalizaci Rakousko-Uherska. Naši příbuzní totiž žili ve Vídni, ně-

kteří v Korutanech a Haliči, nechtěli cestovat za nimi s pasem. Vyšší pravomoci jednotlivým zemím předány nebyly, liberalizaci nahradila konfrontace a začala 1. světová válka. Vyústěním byla změna územních celků v celé Evropě. A tak se z našich příbuzných stali cizinci. Kontakty s nimi se udržovaly díky dopisům. Nadšení ze vzniku samostatného státu komplikovaly zpočátku i válečné konflikty a politická jednání týkající se územních požadavků Republiky československé. Jednalo se o území jižní Moravy, Těšínska, Podunají a Podkarpatské Rusi. Dědečkové s napětím čekali, zda budou povoláni znovu do armády na obranu vlasti. Vyjednávání nakonec byla účinnější než válečný konflikt a moji předci mysleli na lepší časy. Slavily se svatby, narození dětí (mých rodičů), ČSR se ekonomicky vzmáhala... Zákonitě ale musela přijít krize. Přišla a s ní i demagogický vůdce tehdejšího německého

národa. Němce chtěl sjednotit a to se mu i dařilo.

V Československu byli druhým nejpočetnějším národem Němci (3,1 mil.). Pochopil jsem, když dědeček říkával, že být součástí Rakousko-Uherska, Hitler by se bál soupeřit s velkým sousedem. Na malé státy si dovolil. A jak to dopadlo, víme. Po válce pak navíc přišel komunistický režim a s našimi příbuznými jsme ztratili kontakty.

Dnes u příležitosti 100. výročí založení Československa vzpomínám na dědečkovy myšlenky o tom, jak by to dopadlo, kdyby se Rakousko-Uhersko nerozpadlo. Na druhou stranu jsem rád, že jeho myšlenky o síle v jednotě a síle většího územního celku byly naplněny. Jsme součástí Evropské unie a snad si na nás nikdo zuby nebrousí... Jsme znovu svým způsobem se Slováký či Němci spolu a nejen s nimi. Jen ten zakarpatský ocásek nějak chybí...

1. Čechy
2. Bukovina
3. Korutany
4. Kraňsko
5. Dalmácie
6. Halič
7. Rakouské přímoří
8. Dolní Rakousy
9. Morava
10. Salcbursko
11. Slezsko
12. Štýrsko
13. Tyrolsko
14. Horní Rakousy
15. Vorarlbersko; Zalitavsko
16. Uhersko
17. Chorvatsko-Slavonsko
18. Bosna a Hercegovina

Plakát ke 100. výročí vzniku Československa

Rosničky vyhlásily soutěž o nejhezčí plakát k výročí vzniku Československa. Všechny návrhy jste si mohli prohlédnout ve spojovací chodbě. O vítězi rozhodlo vaše hlasování. Zvítězila Magdaléna Vlasáková z 5. K, jejíž plakát můžete vidět na chodbách školy i jako součást titulky tohoto čísla Kiwi.

Jak jsem tvořila plakát Majda Vlasáková, 5. K

Vytvořila jsem plakát, protože ráda maluji a vyrábím nejrůznější věci. Nejdřív jsem do plochy plakátu umístila fotografii Tomáše Garrigua Masaryka, protože byl prvním československým prezidentem. Vytiskla jsem si

českou a slovenskou státní vlajku a správně je vybarvila. Napadlo mě, že bych plakát mohla trochu oživit. Vymyslela jsem, že vyzvednu mapu Československa nad plochu plakátu, a vytvořím tak 3D rozměr. Dále jsem krasopisně napsala letopočty 1918 – 2018 velkými číslicemi, což odkazuje k 100 letům od vzniku samostatného Československa. U TGM jsem udělala rámeček v barvách trikolory (bílá, červená a modrá barva). Na mapě československého státu jsem vyznačila historická hlavní města, abych je tak připomněla (Praha a Bratislava, dříve Pešť / Prešporok). Těší mě, že jsem soutěž vyhrála, a ráda jsem si teď prohlédla nápady ostatních účastníků soutěže.

V tomto čísle najdete

Slovo šéfa	2
Plakát ke 100. výročí Československa	3
Rozhovor - Jan Kube	4
Branný den	5 - 8
Beseda s Miladou Karasovou	9 - 10
Andulky v Rudolfinu	11
Zlatý řez	11
Sluníčko od předškoláků	12
Den s Jížou	12
Filmový festival dětských domovů	12
Konec Jirky Krále	13
Pátračka	13
Divadlo Fórum	13 - 14
Chloupkovi to o chloupek nevyšlo	14
Střípky vzpomínek	15 - 17
Terezin	18 - 19
Tisk z koláže	19
Osmisměrka	20

Redakce

Lucie Hodíková, 5. M; Laura Lázničková, 5. M; Viktorie Svatošová, 5. M; Anna Zemanová, 5. M; Johanna Michálková, 5. M; Marie Anna Jechová, 5. N; Jan Myslíl, 6. H; Josefina Černovská, 7. G; Marek Chudoba, 7. G; Orši Miklósová, 7. G; Denisa Vocelová, 7. G; Charlotta D. Šnorová, 8. C; Anna Marie Crhová, 9. Ž

Metodické vedení: Mgr. Blanka Štěrbová, Grafická úprava: Mgr. Jiří Valášek

Všechny obrázky, pokud není uvedeno jinak, jsou vedeny pod licencí Creative Commons.

ROZHOVOR

Jan Kube

Jan Myslíl, 6. H & redakce

Co vás vedlo k tomu, že jste se stal učitelem?

S dětmi pracuji už od svých patnácti let, nejprve jsem vedl různé pohybově zaměřené kroužky. Později jsem začal jezdit na tábory jako vedoucí.

Tato práce mě vždy bavila, a tak když jsem si vybíral VŠ, zvolil jsem Pedagogickou fakultu UK.

Proč jste si vybral tuto školu?

Tuto školu jsem si vybral de facto náhodou. Letos jsem se přestěhoval na Roztylské náměstí, a tak jsem rozeslal životopis na pár nejbližších škol.

Učíte přírodopis a zeměpis. Byly to vaše oblíbené předměty na základní škole?

Přírodopis mě vždycky moc bavil, zeměpis střídavě, ale to se hodně odvíjelo od toho, kdo mě učil.

Kterou část přírodopisu máte nejvíc rád? Rostliny, živočichy nebo neživou přírodu?

Tady bohužel nemůžu vybrat jednu kategorii. Nejvíce mě baví ekologie, která propojuje jak přírodu neživou, tak živou.

A proč?

Podle mě je potřeba se na přírodu dívat s odstupem a zkoumat i vztahy mezi organismy, což právě ekologie dělá.

Cestujete rád?

Cestování mě moc baví, rád poznávám nová místa, nové lidi, novou kulturu.

Která ze zemí, jež jste navštívil, se vám líbila nejvíc?

Nejvíce se mi líbilo ve Španělsku, a to hlavně díky horám.

Co vás na něm zaujalo?

Přes týden jsem pobýval v Pyrenejích, kde je opravdu nádherná příroda. Je tam také celkem málo turistů, takže člověk má prostor si

zdejší krajinu vychutnat.

Jak jste se v cizině domluvil? Které cizí jazyky umíte?

Umím celkem slušně anglicky, a také jsem měl na gymnáziu francouzštinu, ale moc bych se s ní nedomluvil.

Který světadíl mimo Evropu máte nejradši?

Asi Austrálii.

Odkud pocházíte? Jakou školu jste vystudoval?

Pocházím z Trutnova, takže jsem studoval zdejší gymnázium a potom jsem nastoupil na UK, pedagogickou fakultu. Právě minulý týden jsem zde získal titul Bc. Nyní pokračuji v navazujícím magisterském studiu.

Kolik je vám roků?

22

Máte doma nějaké zvířátko?

Ne a nikdy jsem neměl.

Sportujete? Který sport máte nejradši?

Sportuji velmi rád. Nejradši mám týmové sporty, přičemž v současnosti aktivně hraji hlavně slowpitch. Jedná se o pálkovací hru, kde hrají smíšené týmy. Z individuálních sportů mám nejradši běh na lyžích.

Jezdíte autem, nebo radši chodíte pěšky?

Autem jezdím, jen když je potřeba. Nejspokojenější jsem, když se všude, kam potřebuji, dostanu pěšky.

Líbí se vám na naší škole?

Ano jsem zde velice spokojený. Oceňuji hlavně přátelskou atmosféru a krásné prostředí.

BRANNÝ DEN

Branný den

Daniel Kraft

Další ročník branného dne se konal na začátku října tradičně v nedalekém Krčském lese. Počasí nám letos přálo, takže si děti mohly užít školní akci v suchu a relativním teple.

Letos byly skupiny rozloženy nezvykle napříč ročníky od pátých tříd po osmé. Žáci tak měli větší možnost poznat se a spolupracovat se svými spolužáky, které možná předtím ani neznali. Nejstarší ročník měl roli pomocníků pedagogů, a to jak na prvním, tak na druhém stupni. Svou úlohu všichni zvládli velmi dobře, za což jim děkujeme.

Cílem branného dne je především praktické ověření převážně teoretických znalostí z fyziky, chemie, přírodopisu, občanské výchovy a dalších předmětů, které se témat branné výchovy více či méně dotýkají.

Na 12 různých stanovištích si děti mohly vyzkoušet např. obvazovou techniku, poznávání topografických značek, překážkovou dráhu, orientaci na mapě, vědomosti z první pomoci a ochrany obyvatelstva a další.

Nejdůležitějším faktorem při plnění úkolů byla spolupráce členů skupiny. Všechny skupiny, které jsem měl možnost osobně vidět, přistoupily k plnění úkolů aktivně, z čehož jsem měl radost.

Tři nejúspěšnější party v plnění úkolů byly skupiny 1, 2 a 5, které si kromě snad pozitivního zážitku z dalšího školního dne odnesly odměnu v podobě žolíků.

6. J

Ve středu 3. října se naše škola zúčastnila akce branný den. Byli jsme rozděleni do skupinek a každá skupina měla svého učitele. Pomocí souřadnic jsme chodili po Spořilově a jeho okolí. Na každé souřadnici bylo stanoviště, kde jsme měli plnit nějaký úkol. Úkoly byly jak silové, tak logické nebo poučné. Hodně zábavné bylo stavění brány z klacků, nošení „zraněných“ na nosítkách, plnění kvízů nebo obvazování končetin obinadlem. Program se nám moc líbil. Byla to i krásná procházka, celkem jsme ušli zhruba osm a půl kilometru. Těšíme se na příští branný den

Laura Popková, 8. A

Ve středu 3. října se konal branný den. Tento název je odvozen od obrany (-> obranný den -> branný den). Ráno byl sraz na Jižním ná-

městí a s pomocí mapy jsme se vydali do Kunratického lesa. Obešli jsme dohromady dvanáct stanovišť a na každém jsme se naučili něco nového, např. vázání obinadel, nebo že až z obmotaných obinadel se stává obvaz. Podle mě se branný den letos, i přes ranní malý déšť a velké chladno, docela vydařil

Redakční rada Kiwi

Stanoviště 1

Na tomto stanovišti jsme se seznámili s první pomocí při úrazu ruky a hlavy. Dověděli jsme se, jak ošetřit a ovázat poranění těchto částí těla. Na žádnou krvácející ránu nesmíme přikládat papírový kapesník. Při kontaktu s krví by se mohl rozpustit a zaschl by v podobě malých kuliček, které by se z rány těžko vydávaly. Lékaři tak ošetřené rány nemají rádi. Při zranění temene hlavy se nesmí rána stlačovat, aby se úlomky lebky nedostaly do rány. Mohly by způsobit poškození mozku. Musíme jen přiložit vhodný šátek. Obvazování jsme si prakticky vyzkoušeli.

Stanoviště 2

Druhé stanoviště měl na starosti pan učitel Absolon. Vytvořil zde lezecké překážky mezi stromy, které jsme museli zdolat. Půlka skupiny lezla po laně a přidržovala se druhého lana. Druhá půlka podlézala branky. Pak jsme ležli po „pavučině“ z pevné sítě. Bylo to fyzicky náročné, ale velmi zábavné.

Stanoviště 3

Třetí stanoviště měla na starosti paní asistentka Hlaváčková. Za úkol jsme měli přenést kamaráda na nosítkách po hrázi rybníka. Byl to jeden z nejzajímavějších úkolů. Vyzkoušeli jsme si, jakou máme fyzickou kondici a jaké je to být pacientem na nosítkách.

Stanoviště 4

Ve vědomostním kvízu jsme odpovídali na otázky, které se týkaly různých situací – když hoří dům, když je člověk v bezvědomí... Dozvěděli jsme se spoustu zajímavých věcí, jak se zachovat.

Stanoviště 5

Dostali jsme mapy. Kolem rybníka byla schovaná písmenka umístěná v plastových obalech z kindervajíček. Z nalezených písmen jsme složili slovo LABUŤ.

Stanoviště 6

Měli jsme rozřazovat věci, které patří do lékárníčky na školu v přírodě, a které ne. Do lékárníčky patří: obvazy, baterka, nůžky, náplasti, tužka, papír, léky proti bolesti, dezinfekční prostředek, teploměr. Vyřadili jsme například vitamíny a bonbóny.

Stanoviště 7

Měli jsme postavit věž z materiálu, který ležel na zemi kolem, takže především z větví. Věž musela stát, aniž bychom ji drželi a nakonec ji museli všichni členové skupiny podlézt, aniž by se zbořila. Bylo to docela těžké.

Stanoviště 8

V kvízových otázkách jsme odpovídali na podobné otázky jako na stanovišti 4. Co dělat, když je člověk v bezvědomí? Co je zásada 5T – ticho, tekutiny, teplo, tišení bolesti a transport? Znáte důležitá telefonní čísla?

Stanoviště 9

Rozdělili jsme se do dvou skupin. Každá měla svoji deku. Všichni členové si na ni měli stoupnout a obrátit ji naruby, aniž by se dotkli země. Zvolili jsme různé strategie, skoro všem se úkol podařilo splnit.

Branný den s Opičkami

4. O & Kateřina Lázničková

3. října jsme se s mojí milou třídou vydali na akci k jízdni policii.

Jeli jsme na Císařský ostrov, kde mají koně své stáje a tréninkové území.

Všichni se těšili na cestu přívozem, která je bohužel velmi krátká.

Z koní mám velký respekt, jsou to krásná zvířata, která toho velmi mnoho zvládnou. Přesto jsme byli všichni překvapeni. Probíhání mezi sudy, udupání ohně, hluk z pistole a petard a mnoho dalších překážek museli koně bezpečně dokázat.

Trénink je náročný, trénuje se denně za každého počasí.

Policisté vyjíždějí na nebezpečné akce, fotbalové střety fanoušků, záchranu lidí atd.

Nikdy nevíme, kdy je budeme potřebovat.

Krásný den bez nebezpečí.

K. L.

Stanoviště 10

Na tabuli byly kartografické značky, asi 40. Měli jsme tři minuty na to, abychom si je zapamatovali. Pak jsme dostali obálku s obrázky značek a názvy. Přirazovali jsme je k sobě. Museli jsme jich poznat aspoň osm, abychom dostali razítko, že jsme úkol splnili.

Stanoviště 11

V kruhu z provazu stál kbelík s jablky. Měli jsme na výběr z několika provazů, kterými jsme měli v časovém limitu dostat kýbl z kruhu, aniž by nám spadl nebo by se jablka vysypala. Důležitá byla týmová práce, domluva členů družstva i obratnost.

Stanoviště 12

Rozdělili jsme se do tří skupin. „Házeči“ házeli granáty tak, aby se trefili do kmene stromu. Poté granáty „sběrači“ posbírali a stali se házeči. Původní házeči se stali „lehači“, lehli si jakoby do příkopu a vyčkávali, až se budou moct stát „sběrači“. Tři části družstva se tedy postupně střídaly v házení a sbírání granátů a pak čekání, až na ně zase přijde řada...

Celý program byl skvělý, všem se líbil. Bylo krásné počasí a pobyt v Krčském lese jsme si užili.

Rozdělili jsme se na dvě skupiny. Paní policistka si vzala první skupinu a ukázala nám stáje. Druhá skupina s panem policistou byla v kanceláři. Dozvěděli jsme se, co jízdni policie dělá.

Poté se obě skupiny shromáždily a šly se podívat na výcvik koní. Výcvik probíhá každodenně. **Tonda Vítkovský, 4. O**

Když se někdo ztratí, tak ho hledají vrtulníkem a i s koňmi. Bylo to super. **Adam Mavran, 4. O**

Ve stájích jsme potkali kováře, který dělal kopyta. Bylo to úžasné. Koně miluji. Pak jsme jeli zpátky. Moc se mi to líbilo. Byl to můj nejlepší zážitek v životě. **Pavlaína Štátná, 4. O**

Ve stájích to smrdělo, ale měli tam hezké koně... **Matěj Příbyl, 4. O**

Branný den u policejních koní

Rosničky

Chtěla bych dnes napsat o našem branném dni. Ráno jsme se sešli ve třídě, potom jsme jeli autobusem a metrem. Došli jsme k přivozu a dojeli na Císařský ostrov, kde byl cíl naší cesty, sídlo jízdny policie. V kanceláři nám ukázali fotografie a poháry. Pan policista vyprávěl o jejich práci. Dále jsme se podívali do stájí, kde mají šestnáct koní. Následovala ukázka výcviku, aby se koně nebáli ohně, petard, výstřelů a davu lidí. Koně hráli také koňský fotbal s velkým míčem. Koně se mi moc líbili. Branné cvičení jsme zakončili ve Stromovce a MHD se dopravili do školy.

Kristýna Prchlíková, 4. R

Jednoho dne jsme se vydali za policejními koňmi. Sešli jsme se ve škole a vyrazili. Jeli jsme také přívozem. Konečně jsme tam byli. Hned po příchodu jsme šli do kanceláře, kde jsme si povídali, na co se koně hodí, na co se používají. Pak jsme šli do stájí, nakonec i do přepravního vozu. Ale třešnička na dortu byl výcvik. Ukázali nám spoustu věcí, co je třeba při výcviku, čeho se koně nesmí zaleknout. Například pistole, ošklivých zvuků, samotných

lidí v davu. Pak už byl čas jet zpět do školy. Moc jsme si to užili.

Markéta Jandová, 4. R

Se třídou jsme byli u policejních koní. Jeli jsme tam také přívozem, to bylo super, ale byl dost pomalý. Když jsme dorazili, vzali nás do kanceláře a tam nám povídali různé zajímavosti. Pak jsme šli do stáje. Mají tam hodně koní a moc krásných. Slečna nás vzala do vozu, kam se vejde šest koní. Musím uznat, že výcvik mají těžký, těžší, než je moje gymnastika. Na konci jsme si je mohli pohladit a dát jim jídlo. Bylo to super.

Tereza Kovaříková, 4. R

Rád bych popsal naše branné cvičení u policejních koní, protože se mi moc líbilo. Brzy ráno jsme vyrazili a jeli metrem, autobusem a nakonec přívozem. Poté jsme navštívili policejní kancelář, odtud jsme šli do stáje. Zde bylo šestnáct koní, dva z toho byli maďarští. Byli jsme ve voze pro šest koní. Potom koně bourali do barelů a podobně, nakonec hráli fotbal. Moc se mi to líbilo..

Matyáš Macourek, 4. R

Beseda s paní Miladou Karasovou

Marek Chudoba 7. G & Redakce

I letos budeme pokračovat v seriálu besed s osobnostmi, které mají vztah k naší škole. V loňském 90. školním roce jsme besedovali s bývalými učitelkami naší školy. Letos nám udělala radost svou návštěvou paní Milada Karasová, jejíž vnučka Matilde chodí s námi do třídy. Paní Milada Karasová je jednou z našich nejúspěšnějších modelek. Založila známou modelingovou agenturu Czechoslovak models, která objevila naše slavné modelky, třeba Terezu Maxovou, Evu Herzegovou a Simonu Krainovou.

„Děkujeme, že jste přišla.“

„Mě taky těší, že jsem mohla přijít a že si s vámi mohu povídat.“

„Děkujeme. Jakou bych mohla mít první otázku?“

„No, je to o modelingu, tak se ptej třeba, jak by měla správná modelka vypadat nebo jak by se o sebe dívka měla starat, aby mohla být modelkou.“

„Jak tedy začíná taková modelka?“

„Tak většinou skauti, hledači talentů, kteří chodí po školách, diskotékách, ulici hledají

hezká děvčata, tipují si, od 6. třídy výš, takže už taková malá koťata. Která dívka, eventuálně který kluk by mohl být modelem. Podmínkou je, aby měli určitou výšku, minimálně 1,72. Ale je jasné, že málokdo ve 12 nebo 13 letech takovou výšku má. A to se vidí podle stavby těla.... Prostě to už ten člověk pozná. Oni chtějí, aby ta dívka byla naprosto přirozená, aby nenosila nabarvené vlasy, aby nebyla moc namalovaná, protože v přirozenosti je krása každé modelky. A pak si ji malují k obrazu svému. Samozřejmě se o sebe musí starat, musí mít hezky pěstované nehty, měla by být čistá, voňavá to všechno je důležitá věc. Čím jsou děvčata starší, měla by dbát na své tělo, měla by mít oholené nohy. To je všechno velmi důležité. Prostě aby dívka byla na té škále, na které ji chce skaut. Vytipuje si takovou dívku nebo kluka a jde za jejich rodiči. Protože se musí domluvit s rodiči, jestli souhlasí s tím, aby se jejich dítě věnovalo modelingu. Stává se, že rodiče řeknou: „Ne, moje dítě musí studovat. Nechci, aby se moje dítě někde vystavovalo nebo chodilo po mole.“ Protože většina rodičů má o modelingu zkeslený názor, že je to strašně volnomyšlenkářská společnost. A není to tak, je to opravdu těžká dřina. Je to o disciplíně, protože ten model musí být dochvilný, musí umět komunikovat s klientem, musí třeba hodně cestovat. Když pak fotí, je to náročné, to se začne ve 4 ráno, fotí se až do večera. Pochopitelně s pauzami, aby se napil a najedl. Opravdu to není lehké, i když si spousta lidí myslí, že se jen projde po mole nebo si stoupne před fotoaparát. Musí ze sebe vydat to, co v něm je. Takovou tu mimiku, tu svoji dušičku otevřít, aby se skloubil s tím, co právě předvádí nebo fotí.“

„Jak vy jste se dostala k modelingu?“

„Když mi bylo 17, na Máchově jezeře mě oslovil fotograf Svára. V té době se tomu neříkalo „skaut“, ale vybíral si děvčata na focení. A on řekl, že se mu líbím a že by se mnou chtěl něco nafotit. Tak jsem mu dala telefon, on se spojil s mými rodiči, přišel k nám na návštěvu. Představil se, řekl, že by měl zájem, rodičům to nevadilo, a tak jsme spolu začali fotit. Dělal jsem reklamu na české aerolinie, na mléko, na punčocháče a spoustu dalších. A za to jsem dostávala nějaké drobné peníze a to mě těšilo. Když jsem se potom vdala, tak zase ten Milan Svára (to už se narodila moje dcera) říkal: „Hele, na

Úboku dělají casting děvčat na předvádění. Já jsem tě tam přihlásil." Tak já jsem tam šla a ten výběr jsem vyhrála. No, a od té doby jsem jezdila s Úbokem, to je ústav bytové a oděvní kultury, který již dnes neexistuje, ale dříve to byla vlastně jediná instituce, kde byly modelky na pracovní poměr. Bylo tam šest modelek a na ty se šily kolekce a s těmi se vyjíždělo, k těm modelkám jsme patřily i my, externistky. Protože jsem měla miminko, nechtěla jsem být nikde zaměstnaná, takže jsem jezdila s nimi a bylo to krásné. Jezdila jsem po celém světě, hodně jsem byla v Sovětském svazu, s manželem jsme zrovna vzpomínali, že jsem byla v Iráku, v Afghánistánu, v Basře jsem byla... A on se mě ptá: „Co jsi tam dělala?“ V té době byla protiamerická nálada. Tady jsem nosila zelenou khaki košili a na ní jsem měla americkou vlajku. To bylo v 70. letech, kdy se to trochu uvolnilo. A to nám řekli, že tak teda ne, že to nejde, že to bez těch značek nejde. Prostě to bylo hrozně protiamerické. Potom jsem byla v Itálii, v Německu, v Mongolsku, v Anglii a už ani nevím, kde všude jsem to vlastně byla. A to je na tom modelingu hezké. Že máte možnost cestovat, poznávat. A vy teďka máte možnost cestovat s rodiči... Za nás, za našeho mládí, to tak nebylo. Nikdo nesměl jezdit ven, do ciziny. Pro nás to byla velmi zajímavá možnost, cestovat po světě. A k tomu jsem ještě měla výhodu, že jsem uměla jazyk. Němčinu. Ale paradoxně jsem maturovala z ruštiny. Za 4. Potom jsem ale byla v Rusku a tam jsem se dobře naučila rusky, takže bych se do dneška dobře domluvila."

„Jak jste říkala, že se nesmělo nikam jezdit, tak moje babička taky říkala, že nesměli nikam jezdit, ale už se několikrát do světa podívala, ale jen do určitých států (soukromé).“

„Taky jsme museli na hranicích mít vyplněný papír, říct, kolik jsem měla prstýnků, kolik

mám peněz... To bylo hrozný. To dneska už neznáte. Řeknete si, že chcete být zítra v Berlíně. Vezmete pas a můžete jet.“

„A v kolika letech jste se k tomu modelingu dostala?“

„Začala jsem v sedmnácti a přehlídky v 21 letech, když se mi narodila dcera. A dělala jsem ho do 35, což je dost dlouho. A pak jsem začala průvodcovat. A v 89. roce jsem založila agenturu, která se jmenovala Československé models. Založila jsem ji s Francouzi, kteří mi pomohli finančně. A tak jsem začala hledat hezké holky, co dneska běhají po světě. Jako třeba taková Tereza Maxová. Byli jste už běhat na Vítkově podpořit Maxovou?“

„No, Gepardi ne, ale vím o dvou třídách, co šly dneska.“

„My jsme tam byly s Matyldou. Kolik jsi, Maty, uběhla?“ „No, asi 7 koleček a jedno je 1,5 km.“

„Spoustu modelek, co dnes po světě běhá s Československé models, znám a často se s nimi vídám. Ony jsou už dneska maminkami, každá má tak 3 děti.“

„A jsou rády, že se daly na modeling?“

„Určitě, vím, že Tereza říkala, že pokud by se její dcera chtěla na modeling dát, tak ji v tom podpoří. Myslím si, že jsou rády i proto, že to pro ně byla možnost vycestovat. A taky umějí perfektně jazyky. Umějí francouzsky, německy a viděly kus světa. Eva Herzigová říká, že už je i na půl právník, protože jí prošlo rukama hodně smluv. Dneska už by ty smlouvy mohla klidně kontrolovat. Holky se setkaly se spoustou herců atd.“

„Děkujeme vám, že jste k nám přišla a budeme rádi, když zase někdy přijдете.“

ZPRÁVY ZE ŠKOLY

Andulky v Rudolfinu

Jan Rychmach, 8. A

Vpátek 5. října se naše třída vydala do Rudolfinu na Symfonii č. 5 Osudová od Ludwiga van Beethovena. Program byl rozdělen na dvě části. První část byla o tom, že hráli nějaké části té skladby a něco k tomu vždycky rekli do mikrofonu. Pak byla přestáv-

ka. Po přestávce jsme si sedli na svá místa a dirigent začal. V druhé polovině už se jenom hrálo. Po skončení programu jsme se odebrali k šatně pro své věci a potom jsme se všichni šťastně vrátili domů ke svým rodičům.

Zlatý řez

Daniel Kaiser

Výstava uměleckých děl v rámci 10. ročníku mezinárodního symposia uměleckých škol se u nás ve vestibulu bude konat od 12. 11. 2018. Pořadatelem je Střed-

ní škola a vyšší odborná škola umělecká a řemeslná na Zlíchově.

Přijďte se podívat, co dokáží šikovní středškoláci!

Sluníčko od předškoláků

Iva Brezinová

Naši předškoláci si užívají slunečný podzim na krásné školní zahradě. Z listů

stromů, které se právě učí poznávat, vám vyskládali hřejivý pozdrav...

Den s Jížou

Marech Chudoba, 7. G

Vsobotu 6. října se konal tradiční Den s Jížou. Na naší krásné zahradě bylo připraveno celkem 12 stanovišť. Na mém stanovišti se lovíly a poznávaly předměty. Uprostřed prolézačky na školní zahradě stál bazének s vodou. V něm plavaly předměty s pirátskou tematikou. Soutěžící malé děti je měly vylovit a poslepu poznat. Za splnění úkolu dostaly razítko a mohly pokračovat k dalšímu stanovišti.

Na dalších stanovištích byly: překážková dráha, válení barelů do kopce, hledání mincí v písku, luštění nápisu psaného morseovkou, pirátský kvíz, vyrábění klobouku nebo lodky z papíru, chození po laně, chytání rybiček na magnetickou udičku, vázání uzlů.

Za splnění úkolů děti dostaly odměny. Všichni si akci výborně užili.

Filmový festival dětských domovů

Josef Tomáš

Vneděli 14. 10. se uskutečnil XIV. ročník celorepublikového divadelního festivalu dětských domovů v divadle Palace na Václavském náměstí. I když byla neděle, tak se našly dvě dobrovolnice ze školního parlamentu, které se akce zúčastnily jako diváci, čímž podpořily děti, které musejí vyrůstat bez rodičů. Jednalo se o Kláru Poslední a Editu Houšovou. Na festivalu celkem vystoupilo 11 souborů z dětských domovů z nejrůznějších koutů republiky. Děti sehrávaly divadelní scénky různých žánrů. Měli jsme možnost zhlédnout pohádky, poezii, muzikál, činohru apod. Celou akci moderovala známá herečka Michaela Maurerová. Chci poděkovat Kláře a Editě, že v době svého volna, o víkend, se účastnily této akce, a tak vykonaly dobrý skutek, za což jim patří velké díky.

Konec Jirky Krále na YouTube

Jan Myslil, 6. H

Známý youtuber Jirka Král ukončil 2. 9. 2018 svůj youtube kanál. Svá videa natáčel od roku 2012. Po dosažení milionu odběratelů přestal natáčet na Youtube. Jak sám řekl: „Musel jsem skončit, zbláznil bych se.“ Na Instagramu je ale pořád aktivní. Jako poděkování milionu odběratelů natočil se svým bratrem dokument Byl jsem youtuber.

Pátračka

Daniela Kaudersová

Paní učitelka Malečková připravila pro děti čtenáře od 2. do 9. třídy pátračí hru s knížkami ve školní knihovně. Soutěžící hledali informace v různých knížkách a zapisovali si písmena, až vyluštili tajenku. Mnozí jste si přišli zapátrat. Stejně jako děti ze čtenářského klubu.

V soutěži jsme luštili z 9 knih. Nejtěžší pro mě byla pátračka z knihy Staré pověsti české. Soutěž se mi líbila. **Jáchym**

Bylo to o tom, že jsme měli v každé knížce

různé úkoly. A napsat první písmenko do tajenky. Moc se mi to líbilo. **Pavlna**

Byla to zajímavá hra plná čtení a pátrání v knihách. Tato hra mě moc bavila. **Jonáš**

Na stolcích v knihovně byly knihy a v každé z nich jeden úkol. Moc jsem si to užila.

Tereza

Paní učitelce Malečkové moc děkujeme za tuto zajímavou a zábavnou hru pro všechny čtenáře.

Divadlo Fórum

Adéla Červenková, 9. V

Zakladatelem žánru divadlo fórum je Augusto Boal. Boal se zaměřil především na politická témata a vyhledával publikum v sociálně slabých skupinách. Po jednom vystoupení se silně revolučním tónem byl vyzván jedním vesničanem, aby se připojil k ozbrojenému odporu. Boal si uvědomil, že předkládá svým divákům řešení, která by on sám v jejich situaci nevolil. Od té doby předkládal svým divákům především otevřené problémy. Později umožnil divákovi vstup na pódium. Svoji metodu nazval divadlo fórum.

Základem této metody je krátký, zpravidla otevřený příběh. Téma je silně problémové a má za cíl vzbudit negativní reakci. Příběh předkládá nekorektní vztahy a chybné postoje. Moderátor poté oznámí, že se příběh bude hrát znovu. Diváci mají možnost se přihlásit a navrhnout jednotlivým postavám, co by měly udělat jinak. Herci se pak pokusí zahrát své role tak, aby vyhověli požadavkům diváků. Zároveň je možné, aby divák zkusil zahrát

roli lépe nebo prostě tak, jak by se zachoval v dané situaci. wikipedie.cz

Do školy jako každoročně přijelo Divadlo fórum. Náš program se jmenoval - Umíme se chovat lidsky. Byl zaměřen na lidská práva.

První hodinu jsme si o lidských právech povídali a dělali jsme aktivity ve skupinkách. Jednou z nich byly živé sochy. Každá ze skupin dostala jedno právo a musela ho ztvárnit tak, aby mohli ostatní hádat, co to je za právo. Druhou hodinu nám čtveřice herců zahrála „scénky“ ze života. Po skončení je odehráli znovu a my jsme potom mohli tlesknout, což znamenalo, že chceme něco v představení udělat jinak. Herci několikrát představení opakovali, a tím se u nich vystřídal spousta dětí.

Divadlo fórum je pro mě zajímavé, neboť se učím řešit různé situace prožitkem.

A co na divadlo fórum říkají sedmáci? Tématem byla odlišnost od cizích kultur.

Hezké a trefné. Myslím si, že je dobré si to vyzkoušet, kdyby taková situace opravdu nastala my bychom si s tím neuměli poradit.

Na divadle se mi líbilo, že jsme se mohli zapojit a řešit problémy spolu s herci.

Mně se to divadlo líbilo. Máme z něj i poučení, že bychom neměli nadávat někomu, když nevypadá jako my. Protože všichni jsme stej-

ní.

Představení se mi líbilo v tom, že se tam můžeme vžít do jakékoli postavy.

Je to asi nejlepší divadlo, na které se školou chodíme. Nenudíme se tam a smějeme se divadelním výtvarům našich spolužáků. Proto nás to tolik baví.

Chloupkovi to o chloupek nevyšlo

Dušan Hubač

Byl nejlepším gólmánem turnaje, přesto odjížděl domů naprázdno. Příběh mladého gólmána a opory týmu ZŠ Jižní se začal psát ve čtvrtek ráno 11. 10. 2018 v 7.30. Spolu s dalšími borci Malečkem, Řeháčkem, Sedláčkem, Šopovem, Kopřivou, Zámostným, Bouším, Chloupkem ml. a Pipalem nastoupili do turnaje HAMR SPORT Braník hned v prvním zápase, proti ZŠ U Krčského lesa. Ve 28. vteřině zápasu vedli již 2:0. Góly Řeháčka a Sedláčka bohužel nestačily. Snahy prosadit se poslaly do kolen domácí obranu a pro třech vstřelených gólech odcházela ZŠ Jižní se sklopenými hlavami. Před druhým

zápasem udělal trenér týmu Dušan Hubač několik jednoduchých rad. Zadáci Maleček a Peřina dodrželi domluvenou taktiku na 100%. Po dvaceti minutách slavila ZŠ Jižní první těsnou výhru 2:1 se ZŠ Na Planině. Perfektní robinsonády předváděl David Chloupěk st., který byl nejlepším hráčem a členem týmu. Dvěma góly se blýsknul Sedláček, přezdívaný Spořilovské tornádo. Poslední zápas měl rozhodnout o dalším postupu ZŠ Jižní nebo návratu do budovy školy. Spořilováci bohužel zápas nezvládli a s prohrou se ZŠ Filosofská 3:0 odjeli z turnaje zpět domů.

DDM Praha v
Hobby centru 4

Florbal III. kategorie – chlapci
11. 10. 2018 – Hamr sport Braník

Skupina C	U Krč. lesa	Filosofská	Na Planině	Jižní	Skóre	Body	Pořadí
ZŠ U Krčského lesa	🌐	1:3		3:2			
ZŠ Filosofská	3:1	🌐	0:3	3:0	6	4	6
ZŠ Na Planině		3:0	🌐	1:2			
ZŠ Jižní	2:3	0:3	1:1	🌐	4	7	3

zápasy	škola	škola	začátek	skóre
1-4	ZŠ U Krčského lesa	: ZŠ Jižní	8:30	3 : 2
2-3	ZŠ Filosofská	: ZŠ Na Planině	8:30	0 : 3
4-3	ZŠ Jižní	: ZŠ Na Planině	9:30	2 : 1
1-2	ZŠ U Krčského lesa	: ZŠ Filosofská	9:30	1 : 3

Střípky ze vzpomínek

V roce 1968 bylo mému dědečkovi 13 let a na události z 21. srpna a následujících dnů si pamatuje velmi dobře. Obsazení republiky armádami SSSR a dalších států ho zastihlo na prázdninách u prarodičů v malé pošumavské víšce. Brzy ráno 21. srpna jej probudila babička se slovy: „Vstávej, přepadli nás Rusáci!“ Pak už celý den sledovali vysílání televize a rozhlas, než je okupanti přerušili. Z Prahy volali jeho rodiče, že jsou v pořádku. Po několika dnech se jim podařilo odjet z Prahy vlakem. Ze zahrady dědeček pozoroval silnici vedoucí ze Západního Německa do Plzně, po které se přesouvaly dlouhé kolony sovětské armády. Dodnes si pamatuje, jak na několika obrněných transportérech jeli asi patnáctiletí kluci, kteří místo uniformy měli hnědé teplákové soupravy. Zřejmě se jednalo o kadety. V zatažce nad vesnicí si okupanti vybudovali zákop a umístili kulometry. Další den místo opustili. Sovětské vojáky se domnívali, že nás přepadlo Německo a že nás přijeli osvobodit. Narodil se roku 1945 je však nikdo nevítal.

Jan Pšenička, 9. Ž

Mému dědovi bylo v tu dobu 20 let. Když se na motorce vracel z Liberce, tak byl jediný, kdo jel po dané silnici. Cestou potkával spousty vojáků a tanků vojsk Varšavské smlouvy. Zastavili ho a prohledali. Děda se snažil spolupracovat. Když se vrátil do Prahy, tak zjistil, že vojáci jsou úplně všude. Nad hlavami mu létala letadla. On tedy s mojí babičkou zůstal doma a bál se, co se stane. Když propukly demonstrace, zůstali stejně doma, aby se jim nic nestalo, ale podporovali je.

Lukáš Rathauský, 9. Ž

Vybrala jsem si mého dědu. V tu dobu mu bylo 17 let a tady je jeho příběh: Ve tři ráno se můj táta vrátil z práce se slovy „Napadli nás Rusáci!“ Pár minut poté byla slyšet letadla mířící na Ruzyň. Musel jsem vyrazit do práce (byl jsem učeň), kde nám následně řekli, ať jdeme domů. Já ale se svými dvěma kamarády zamířil přímo do Prahy. Když jsme dorazili na náměstí, uslyšeli jsme výstřely a následně jsme slyšeli kluka v našem věku křičet, že už někoho zastřelili. Ten kluk měl v ruce vlajku ČSSR namočenou v krvi toho mrtvého. Dále jsme se šli podívat, jak to vypadá na Pražském hradě. Ulice Ke Hradu byla zastoupena ruskými obrněnci a tanky. Lidé u obrněnců s nimi diskutovali, že jsou zde špatně, že tu není žádná kontrarevoluce a ať ode-

jdou. V poledne se v rozhlasu rozehrála československá hymna, a proto lidé „nutili“ vojáky, ať stojí v pozoru, že hraje hymna. To je ale naštváno a bylo opět slyšet spousty výstřelů. Generál skupinky, kde jsem stál, dal povel a obrněnci si natáhli samopaly. V tom okamžiku začal dav utíkat, a jelikož jsem zareagoval mezi posledními, běžel jsem na konci. Během doby, co jsme běželi, na nás stříleli, ale třefovali se nad nás do zdi. Doběhli jsme do Nerudovy ulice, kde se proti nám rozjelo obrovské obrněné auto, ze kterého taky stříleli. Starší v davu se schovali, protože už nemohli, ale já s kamarády jsme běželi dál až na Petřín a pak domů. Ty nejhorší dny obchody nefungovaly, a tak naši nakoupili rybičky v tomatě, které od té doby nesnáším, protože jsem se jimi přejedl. Druhý den se na ulicích objevovaly protesty, např. mrtvá slepička na šibenici a pod ní nápis: „Radši jsem si život vzala, než bych Rusům vežce s...a.“ A i když jsem byl v té době mladý a hloupý, uvědomil jsem si, že jsem si vůbec nevážil míru.

Když děda šel v roce 1971 už s mojí babičkou Prahou, šli ulicí, kterou děda utíkal, a ta zde byla pořád oprýskaná od těch výstřelů.

Adéla Petřů, 9. Ž

Mojí babičce bylo 30 let a bydlela v Rakovniku. Dne 21. srpna 1968 byla na rodičovské dovolené, protože se už v červnu narodila dcera. Brzy ráno celý dům vzbudil soused, že do města přijely tanky. Sověti v Rakovniku obklíčili budovy místních kasáren. Obsadili příjezdové cesty do centra města a několik tanků mířilo z nedaleké louky na celé město. Místní rozhlas vyzýval občany, aby nevycházeli z domů, protože se prý jedná o nedorozumění. Přesto se na ulicích shlukovali občané a diskutovali o tom, co se právě děje. Někteří lidé začali panikařit a snažili se nakoupit co nejvíc potravin do zásoby. Lidé se s vojáky snažili bavit, vojáci přitom ani nevěděli, kde jsou. Situace v Rakovniku nebyla vyhrocená, vše proběhlo relativně v pořádku. Po odjezdu vojáků zůstaly jen trochu poškozené silnice. Protože se moje babička musela starat o děti, zdržovala se doma.

Tereza Vernerová, 9. Ž

Příběh mé babičky, která bydlela už od dětství v Táboře: „Bylo mi necelých 15 let. 1. srpna 1968 narukoval můj bratr na vojnu do Českých Budějovic. Já s maminkou jsme pro-

dávaly na plovárně jako brigádnice. Bylo celkem hezké léto a zmrzlina nám šla na odbyt. Ale 21. srpna se stala strašná věc. Do Tábora přijely sovětské tanky, aby nás „osvobodily“. Vůbec jsme nevěděli, co se děje. Maminka plakala, že bude válka a že bratra už neuvidíme. Já jsem se spolužáky otáčela cedule na Prahu na druhou stranu. Sověti se nás ptali, kde jsou. Mysleli si, že v Německu. O bratrovi jsme nevěděli zloha nic. Rusové si zabrali letiště v Českých Budějovicích. V tábořských kasárnách, kde bylo velitelství vojenského západního okruhu, Sověti převzali velení nad československým vojskem. Situace byla kritická a stresující, protože jsme se všichni báli. Za 14 dní začal školní rok a já nastoupila na gymnázium. Stala se mi ale další hrozná věc. Ze strachu a vší té nejistoty se ve mně probudila nemoc zvaná diabetes mellitus – cukrovka.“

Dne 21. srpna skončilo léto a strašně se ochladilo. Přihnaly se mraky a začalo pršet, ale to jsem nevěděla, jaké hrůzy se na nás ženou. (paní Jitka K.)

Eliška Hušková, 9. Ž

V roce 1968 bylo mé babičce 24 let. V ten den, 21. srpna, se zrovna vracela z dovolené. Vůbec netušila, co se děje. Po cestě domů slyšela rádio. Zděsila se a se slzami v očích doběhla domů. Na kopcích uviděla svoji maminku s tetou a rozběhla se za nimi. Přiběhla k nim a viděla, že obě pláčou. Babička o tom nevěděla tolik, ale začínala tušit, oč jde. Objela svoji maminku s tetou a chvíli tam na louce spolu proplakaly. Po chvíli se všechny tři vrátily dolů k dědečkovi, strejdovi a bratrovi. Pustili si rádio a bavili se o nastalé situaci. Ani pro jednoho z nich to nebylo jednoduché. Snadné to přitom nebylo v ten den pro nikoho.

Vendula Grézlová, 9. Ž

21. srpna 1968 bylo dědovi 24 let a šel zrovna do práce. V práci zjistil, co se stalo, a bavil se o tom s kolegy. Vedoucí jim na to řekl: „Co jste čekali? Myslíte, že by to jako nechali jen tak?“ Když šel z práce, potkával v ulicích tanky. Lidé pořvávali na vojáky, ať odjedou a lezli na tanky. V Plzni byli první vojáci trochu zastrašení, a nikomu se proto nic nestalo. Střelbu prý slyšet nebylo. Pár dní poté již lidé otáčeli a měnili značky, aby vojáci nevěděli, kam mají jet. Večer vysílalo plzeňské rádio, protože bylo obsazeno jako poslední, jen protisovětské zprávy. Když vojáci odjeli z města, tak odtáhli k lesům, kam jim někteří lidé nosili jídlo.

Šimon Bialas, 9. Ž

Mojí babičce ani mému dědovi nebylo do smíchu (jako nikomu). Za tři dny se měli brát, takže probíhaly největší přípravy. Děda posílal babičce telegramy, jestli má vůbec přijet. Prarodiče vážně řešili, jestli se za daných podmínek svatba vůbec uskuteční. Velký problém jim dělala doprava. Na silnicích byly zátarasy, a tak se hosté museli dopravovat vlakem. Babičce bylo 19 a dědovi 22. Bydleli na Moravě. Svatba nakonec proběhla včas 24. srpna. Babička s dědou mi vyprávěli o jejich návratu ze svatby, kdy je sovětsí okupanti s tanky zastavili. Tehdy vznikla dědova věta: „Prodám nevěstu za svobodu!“ Ale domů se v pořádku vrátili oba. Letošní léto jsme si tak mohli připít a oslavit jejich zlatou svatbu!

Adéla Červenková, 9. V

Oslovil jsem svého dědu, kterému bylo v té době 30 let. Děda dělal vedoucího ve stavebním podniku. Ráno, když se probudil, volal mu kamarád, že se v Praze objevili vojáci s tanky. Také mu řekl, že na letišti přistávají cizí letadla. Nasedl tedy na motorku a po cestě do práce skutečně potkal tanky, které jely od Benešova směrem na Prahu. Musel tedy jet škarpou, aby si zachránil život. Z prvního dopravního letadla vystoupili vojáci, kteří obsadili věž letového provozu. Poté začali obsazovat budovu státního rozhlasu či televize. Děda mi ještě vyprávěl příhodu, ve které šlo o to, že když šel na procházku, tak hned za Spořilovem, v místě dnešní lávky přes dálnici, viděl umístěny dělostřelecké baterie s hlavními mířícími k Pražskému hradu.

Matěj Peřina, 9. V

Můj děda měl nepříjemnou osobní zkušenost se sovětskými vojáky. Chtěl si fotit vojáky na tancích, projíždějících přes Václavské náměstí. Všiml si ho však jeden voják a požadoval po něm fotoaparát. Děda mu nakonec musel dát alespoň film. Po chvíli se kolem dědy s vojákem shlukl dav Pražanů, kteří začali provolávat: „Fašisti, fašisti!!!“ Když se dav začal rozrůstat, velitel z blízké tankové osádky raději zavelel k urychlenému odjezdu. Tanky se daly do pohybu. Dědovi tehdy bylo 32 let.

David Novotný, 9. V

Babička, které bylo v té době 20 let, mi vyprávěla:

„Byly prázdniny a z 20. na 21. 8. bylo v noci úplně „peklo“. Po půlnoci začaly řinčet tanky. Jely z Olomouce, byly úplně všude. Hned jsme pouštěli rádio, co se děje. Začali jsme běhat po baráku a rodiče si mysleli, že je válka, protože ji zažili. Zjistili jsme, že to jsou

vojska Sovětského svazu, Polska, Maďarska a NDR. Obsadili nás ze všech stran. Ráno už nebyl ani rozhlas, protože ho vojska obsadila. Všude byli vojáci, v Přerově, v Olomouci, prostě všude. Byli i mrtví, ale naštěstí ne u nás. V televizi hlásila Kamila Moučková smutně: „Obsadili nás vojáci.“ Vojáci hlídali všechno, ale nikdo nevěděl proč. Sověti si začali stavět domy, vozili sem své rodiny.

Do 21. 8. 1968 jsme si říkali, jak krásně si žijeme. Od té doby jsme mohli jet jen do Německa, Polska a Sovětského svazu. Do Jugoslávie jsme mohli jen na povolení. Pro mě to byl šok. 21. 8. se všechno utnulo a pod dozorem jsme byli 20 let.“

Erika Pavová, 7. D

Terezín

Adam Sapík, 6. H

O víkendů naše rodina spolu s Töpferovými navštívila Terezín. Jeli jsme si prohlédnout Malou pevnost. Místo a prohlídka na mě silně zapůsobily, proto bych se s vámi rád o své dojmy podělil.

Malá pevnost byla původně určená pro vojáky, aby mohli bránit Čechy před vpádem Prusů. Nechal ji postavit císař Josef II. a místo v její blízkosti nazval podle své matky Marie Terezie. Za druhé světové války se to ale obrátilo proti Čechům, Němci tam zřídili koncentrační tábor hlavně pro Židy.

Vězni se nejdřív dostali na dvůr. Museli stát podle zdi, dokud nevyvolali jejich jména. Pak jim dali oblečení, ale museli odevzdat všechny svoje cennosti. Za branou s nápisem Arbeit macht frei byly baráky, ve kterých vězni žili, umývárna a sprchy.

Ve velké místnosti žilo 60, 90, někdy i 110 vězňů. Spali na prkenných prýčnách ve čtyřech patrech nad sebou. Původně na prýčnách byly slamníky, ale když se zničily, nové vězni už nedostali. Na topení dostali 1 kbelík uhlí na celý týden, vodu měli všichni společně v jednom kbelíku. Měli jenom jeden záchod.

Umývárnu vybudovali, když měla přijet kontrola z Červeného kříže, ale nikdy se v ní vězni neumývali. Dodnes jsou v ní zrcadla a umyvadla, dokonce i vodovodní baterie, ze kterých ale nikdy netekla voda, která je snad ve zdi zavedená. Vězni se umývali jednou za týden. O víkendů se mohli ve stočlenných skupinách sprchovat, přitom i vyčistit v páře oblečení. Mokrě si ho oblékli na sebe, i když byla zima.

V jednom baráku byla chodba s celami – samotkami. Byly bez oken, bez osvětlení. V jedné z nich věznili Gavrilla Principa, který při atentátu v Sarajevu zabil rakouského následníka trůnu Františka Ferdinanda d'Este a jeho manželku. Tím začala první světová válka. Princip žil v Terezíně jen pár let, brzy zemřel na různé nemoci.

Byli jsme i v cele, která byla původně konířnou s malým okénkem a dveřmi taky s malým okénkem. Cela byla velká asi jako třetina naší třídy. Muselo se do ní vejít 70, možná i víc vězňů. Byli tam za trest. V noci museli být vzhůru. Kdyby usnuli, leželi by na zemi, u které nebylo dost vzduchu. Ušnuls – umřels... Každé ráno odtud vytáhli několik

mrtvých. Zezačátku je dávali do rakví a ty pak spalovali. Později jim to přišlo zbytečné, tak je pohřbívali do společných hrobů.

Němci v Terezíně taky vybudovali spalovací pece. Popel z mrtvých lidí nejdřív shromažďovali v urnách, ale na konci války ho vězni museli všechen vysypat do řeky.

Prošli jsme i 560 metrů dlouhou chodbou, o které se dlouho nevědělo. Došli jsme na popravistiště. Tam byl prostor ve tvaru křížů, ve kterém leželi vojáci, když stříleli na ty popravené lidi, kteří stáli u vysoké zdi. Dodnes je zeď v těch místech od střelby poškozená.

Byli jsme i na dvoře, který postavili před koncem války. Stačil jen jeden voják, aby z věže ohlídal dvůr a přilehlé baráky. Byly to samotky i velké místnosti, které měly okno ve střeše. Pak bylo v místnosti jako ve skleníku a snadno se tam šířily nemoci. Například tyfus, na který ještě po válce zemřela spousta lidí.

Vězni museli tvrdě a dlouho pracovat. Hlídal je dozorcí, kteří měli v ruce obušek s koženými řemínky a hřebíky. Když si chtěl někdo chvíli odpočinout, hned ho praštili. Dozorcí vězně zesměšňovali. Třeba jim stáhli kalhoty a fotili si je. Vězni byli hubení, jenom kost a kůže, svaly vlastně neměli. Dostávali denně jen dva krajíce chleba, ke snídani a k večeři. K chlebu měli asi půl litru jakési tekutiny, náhražky kávy. V poledne dostali vývar z vařených bramborových slupek. Jeden dozorce občas vězňům podstrčil nějaký lepší kousek jídla.

Z Malé pevnosti se vlastně nedalo utéct. Pokusili se o to tři Plzeňáci, kterým se to podařilo. Byli to dělníci, kteří se dostali k žebříku. Schovali si ho pod můstkem, a když Němci slavili sv. Mikuláše, utekli po rampě a žebříku. Museli taky přeplovat příkop. Dalším se ale útek nepodařil. Když je chytili, spoluvězni je museli ukamenovat.

Prohlídka Terezína na nás hodně zapůsobila, zvlášť když jsme si uvědomili, v jak strašných podmínkách žili naši předkové a jak se oproti nim my máme teď dobře. Rodina Töpferových skoro celá zahynula v Terezíně (tři) a po transportu další tři zemřeli v Osvětimi. Jejich teta napsala v Terezíně deník, který byl vydán jako knížka.

Z naší rodiny byl v Terezíně můj praděda, děda mého táty, Karel Sapík. Při transportu

do Osvětimi se mu podařilo odsunout posuvné dveře vagónu a vyskočit. Dostal se do

Prahy, kde se schovával do konce války.

Tisk z koláže

Helena Pavlovcová

Stylizace čili zjednodušení, s tímto pojmem se seznamovali žáci 7. ročníku. Inspiraci čerpali u známého francouzského malíře, sochaře a grafika Henriho Matisse, malíře 20. století.

Svou práci zpracovávali pomocí grafické techniky – tisku z koláže. Jedná se o velmi jednoduchou techniku, která se dá zvládnout i v domácích podmínkách. Základem je matrice vytvořená z papírové koláže. Koláž jsou vlast-

ně obrázky vystřižené, sestavené a nalepené na podložku/papír. Nemusí se používat nutně papír, můžete se stříhat i lepit ze zbytků textilu, plsti, použít karton, vlnitou lepenku. Na vytvořenou koláž je nutné nanést barvu, nejlépe tiskařskou. Samotný tisk lze provádět za pomoci grafického lisu, ale postačí i obyčejný kuchyňský váleček a silné paže, aby se vytvořil silný tlak a mohl vzniknout působivý grafický výtisk.

Osmisměrka

Anička, Laura a Viky, 5. M

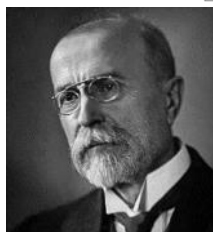
Ke 100. výročí založení Československa jsme si pro vás připravily osmisměrku a přesmyčky. Najdete v nich příjmení devíti mužů, kteří se nejvíc zasloužili o vznik naší republiky.

Vyluštěte přesmyčky, správná jména najdete

v osmisměrce. Pak je můžete doplnit k fotografiím.

KMARYSA, ENŠEB, KFINŠETÁ, ŠÍNAR, ŘÁMKAR, TNÍBÝSRŘ, PUKOSU, RRBŠOÁ, HLAVES

M	K	P	U	K	U	O	S
M	A	L	H	E	V	Š	T
K	Š	S	X	A	E	L	Ř
I	R	U	A	N	P	X	Í
N	O	Ž	E	R	J	Ř	B
Á	B	B	Y	A	Y	B	R
F	Á	J	Z	Š	Š	K	N
E	R	Q	Š	Í	C	L	Ý
T	O	N	B	N	R	Q	V
Š	K	R	A	M	Á	Ř	D

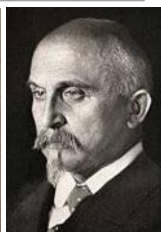
Tomáš

| Edvard

| Milan Rastislav ...

| Alois

| Karel

Jiří

| František ...

| Antonín ...

| Vavro ...